

Det vilde særlig have glædet mig; om Kommissionen ved sit Arbejde havde taget saa meget Hensyn til Landstingets Standpunkt, Anskuelse og Ønsker, at der derved var blevet fjernet i alt Fald en Del af de Vanskeligheder, som i dette Foraars stillede sig i Vejen for en Overenskomst mellem de to Ting om en Skattereform, saa at der kunde være fremkommet en bestemt Udsigt til, at denne Sag nu omsider efter omtrent 4 Aars Forhandling kunde føres til en Ende. Jeg kan imidlertid ikke se, at dette er Tilfældet. Det forekommer mig, at det er — jeg vil ikke sige: ikke paa noget Punkt, men — paa ikke ret mange Punkter, at de Vanskeligheder ere blevne fjernede, som stode i Vejen for en Overenskomst, og at der tværtimod er sket saadanne Forandringer med de tidligere foreliggende Forslag, at disse Forandringer, saa vidt jeg kan skønne, næppe kunne gøre dem mere tiltalende for det andet Ting. Paa et Punkt, og det ganske vist et ikke uvæsentligt Punkt, maa jeg imidlertid straks anerkende, at der er gjort et Fremskridt, og det er det, at Kommissionen har inddraget den kommunale Beskatnings Reform under sit Arbejde. Det var ganske sikkert en stor Mangel ved den Reedtz-Thott'ske Skattereform, at skønt det i første Linie var Kommunernes Klager, man ønskede at afhjælpe, blev der slet intet gjort for at afhjælpe Manglerne ved selve den kommunale Beskatning. Disse Mangler ere jo kendte nok og let iøjnefaldende. De kunne vistnok kortelig angives saaledes, at Kommunernes Skatteklager i det væsentlige kun ere to: De faste Ejendomme og Formue og Lejlighed, og at hver af disse Skatter derfor ofte maa anspændes ret stærkt for at sætte Kommunerne i Stand til at dække deres Udgifter. Men dertil kommer den Mangel ved dem begge, at de ikke ramme alle de Skattesubjekter, der burde rammes; for saa vidt angaar den personlige Beskatning, er der Virksomheder, som unddrage sig for denne, Firmaer og Interessentskaber, hvis Virksomheder ofte træde i generende Konkurrence med beskattede Personers Virksomhed, og som der derfor vilde være al Grund til at udstrække Beskatningen til. Og for de faste Ejendommers Vedkommende er jo Forholdet i Landkommunerne dette, at det kun er de egentlige Hartkornsejendomme, Landejendomme, som bære den kommunale Beskatning paa de faste Ejendomme, medens andre faste Ejendomme ere saa godt som skattefrie; thi det lille Hartkornsbidrag, der kan hvile paa dem,

vil i de allerfleste Tilfælde være ganske intetsigende. Nu foreslaar Kommissionen den førstnævnte Mangel afhjulpent, idet den i sit Lovforslag om kommunale Skatter opstiller Regler for Beskatning af Selskaber, særlig Aktieselskaber.

Den anden Mangel derimod, som jeg nævnte, kan jeg ikke se, at Lovforslaget i nogen Maade afhjælper. Jeg skal imidlertid ikke nærmere komme ind paa dette Lovforslag, som jo vel egentlig i Øjeblikket heller ikke foreligger til Forhandling i sine Enkeltheder. Jeg antager, at min Kollega, Indenrigsministeren, naar dette sker, vil beskæftige sig lidt mere indgaaende dermed, og jeg kan vistnok i saa Henseende henholde mig til, hvad han vil sige derom. Jeg skal kun foreløbig bemærke, at det med al Anerkendelse af, at Kommissionen her har draget et nyt Felt ind, dog vistnok maa siges, at Lovforslaget er behæftet med ikke ganske ringe Mangler, og at det særlig gennemfører Ordningen af den interkommunale Beskatning, Forholdet mellem Opholdskommunen og Erhvervskommunen, paa en i adskillige Tilfælde temmelig haard og for de enkelte Kommuner ubillig Maade. Men, som sagt, i sin Helhed betragter jeg det som et Fremskridt, at dette er kommet med; men om det er tilstrækkeligt til at veje op mod de Vanskeligheder, som notorisk stillede sig i Vejen for en Overenskomst mellem de to Ting med Hensyn til den Reedtz-Thottske Skattereform, er maaske dog tvivlsomt.

Holder jeg mig derfor nu til de to første Forslag paa Dagsordenen, som staa i en saa uløselig Forbindelse med hinanden — de to saakaldte direkte Skatte love —, hvorledes var saa Stillingen til dem i April dette Aar? Ministeriet Reedtz-Thott havde jo i sin Tid forelagt 4 Skatte love og straks betegnet dem som en sammenhørende Helhed. Og dette blev under de fire Aars Forhandlinger stadig stærkere betonet af Regeringen og fastholdt af Landstinget. Jeg skal i saa Henseende blot tillade mig at henvise til en Udtalelse af min Forgænger som Finansminister, den tidligere Conseilspræsident, under Forhandlingerne i Landstinget den 26de Marts d. A. Den findes i Landstingstidenden Sp. 1449, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier deraf: „Da den forrige Regering fremsatte de 4 Forslag til den store Skattereform, var der to Ting, vi mente med Nødvendighed maatte fastholdes. Det første var, at Skattereformen maatte betragtes som en Helhed,“ og han tilføjede lidt